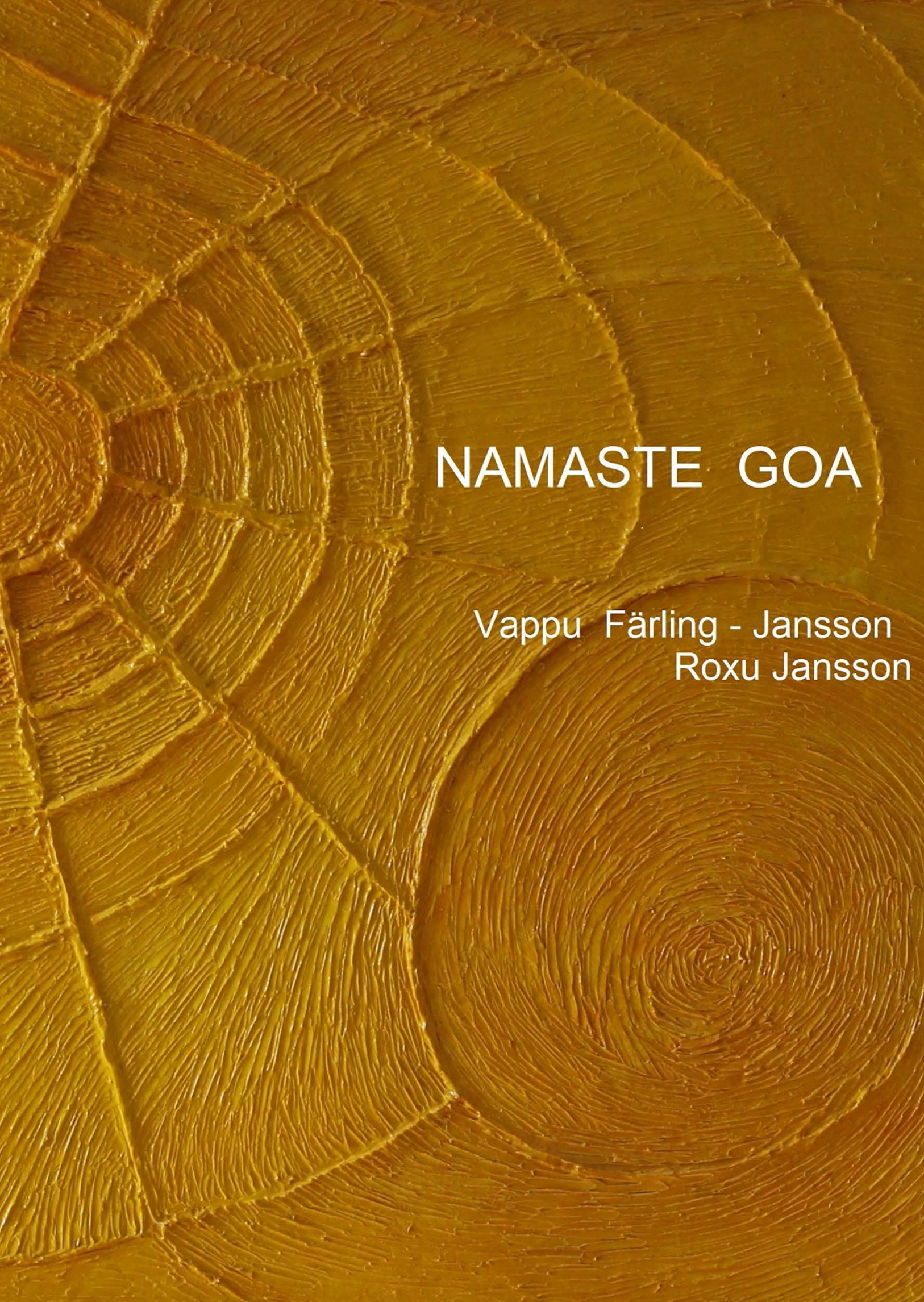

NAMASTE GOA

Vappu Färling - Jansson
Roxu Jansson

© 2018 Färling-Jansson, Vappu; Jansson, Roxu
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-800-153-9

NAMASTE GOA

Goa on paikka, johon joko rakastuu, tai ei, mutta varmaa on, ettei sitä koskaan unohda. Tämän kolmen kuukauden matkan aikana, koin monia uusia elämyksiä ja oivalsin uusia asioita niin itsestäni, kuin meitä ympäröivästä todellisuudesta, joka kaikessa karuudessaan, oli myös kaunista. Köyhyydenkin keskellä, näkyi rakkautta, hymyjä, ihmisyyttä.

Kirjamme, Namaste Goa, on matkakertomus, joka perustuu matkan aikana tekemiini muistiinpanoihin, siinä kerron kokemuksistani matkan aikana.

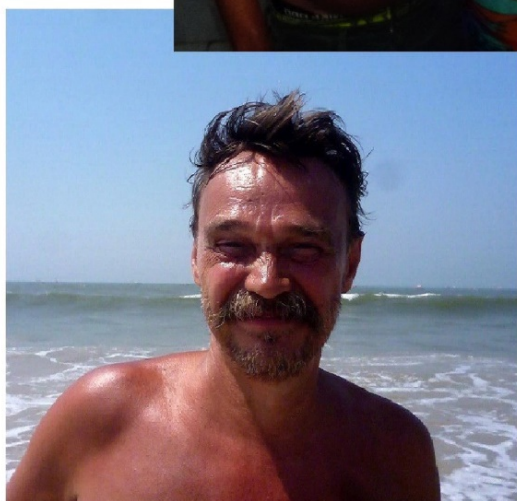
Matkasimme yhdessä, aviomieheni, Roxu Janssonin kanssa. Hän on kuvittanut kirjamme. Kuvitus perustuu Roxun maaluksiin, jotka ovat syntyneet matkamme jälkeen.

Santiago taulu on maalattu Goalla. Teos sai nimensä hotelli Santiagon mukaan, jossa vietimme osan lomastamme.

Ajatus tämän yhteisen kirjan luomisesta syntyi jo ennen matkaamme.

Sain Tiina Janssonilta, rakkaalta miniältäni, joululahjaksi muistikirjan, hän ehdotti, että kirjoittaisin päiväkirjaa matkasta. Ja siitä se ajatus sitten lähti.

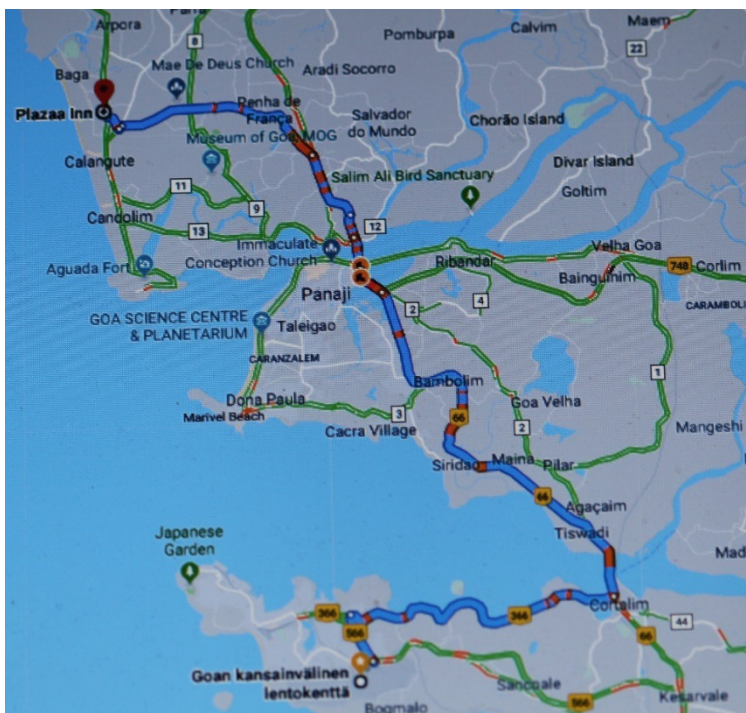
Toivomme, että nautit kirjastamme, meille sen kirjoittaminen ja kuvittaminen oli melkoinen elämys, sekin

HELSINKI - ISTANBUL - MUMBAI - GOA

Helsinki – Istanbul	lauantai	25.1.2014	klo : 13.10 – 16.40	3h 30 min
Istanbul – Mumbai	lauantai	25.1.2014	klo : 19.35 – 05.10	6h 05 min
Mumbai – Goa	sunnuntai	26.1.2014	klo : 12.05 – 13.10	1h 05 min

Goan lentokentältä
Calanguteen
Plaza Inn hotellille

Lentokoneen renkaat irtoavat Helsinki-Vantaan lentokentän kiitoradan pinnasta. Matka Goalle on alkanut. Koneen ikkunasta näkyy talvinen maisema. Tarkoituksena on lentää Helsingistä Turkkiin, Istanbuliin, jonne saavumme tänään, 25.1. iltapäivällä. Istanbulista lennämme yölennolla Intiaan, Mumbain kansainväliselle lentokentälle. Mumbain kentällä käymme jaloittelemassa ulkoilmassa, ennen matkan jatkamista. Jalat ovat turvoksissa, eikä olo muutenkaan ole paras mahdollinen. Istumme ja katselemme aamuhämärässä heräävää kaupunkia.

Kuin tyhjästä, ilmestyy kaksi miestä seuraamme. He tivaavat, minne olemme matkalla. Toinen miehistä esittelee minulle jonkinlaista virkamerkkiä, ilmoittaen olevansa lentokenttävirkillä. Saamme selvitettyä, että miehet tarjoavat meille taksikyytiä Intian sisäisten lentojen terminaaliin. En luota hetkeäkään näiden kahden tuntemattoman miehen sepustuksiin. Lopulta otamme vastaan tarjotun kyydin. Matka kestää puolisen tuntia ja olen aivan varma, että olen tullut matkani päähän, meidät on varmasti siepattu. Kyyti on hurjaa ja matkalaukut kolisevat auton takaosassa. Kuljettaja puhuu vieressä istuvan miehen kanssa jotain, mistä en ymmärrä sanaakaan. Saavumme Intian sisäisten lentojen terminaalin eteen. Nyt taksikuski vaatii lisää rahaa kyydistä. Annamme muutaman roposen ja lähdemme sisätiloihin. Turvatarkastusten jälkeen pääsemme koneeseen. Koneessa rauhoitun ja päätän, ettei tämä pieni tapahtuma saa vaikuttaa millään lailla matkaani.

Vihdoin alkaa lentokoneen ikkunasta näkyä rantaviivaa. Hiekkaa, merta, joitain rakennuksia siellä täällä. Merellä seilaa muutama alus. Täytämme maahantulo lomakkeet koneessa. Laskeudumme kentälle, lentokone keinahtaa pehmeästi laskeutuessaan. Turvatarkistukset ovat erittäin tiukat ja jonottamista riittää. Goan lentokenttä on myös sotilaskenttä ja valokuvaaminen siellä on kielletty.

Meillä on vain käsimatkatavaraa, joten pääsemme suhteellisen pian pois kentältä. Vihdoinkin perillä, Goalla. Onnistumme saamaan meille taksin ja sovimme matkan hinnasta kuljettajan kanssa. Jos haluamme ilmanvaihtoa, maksaa se erikseen sataviisikymmentä rupiaa, kertoo ystävällinen kuljettajamme. Tyydymme avaamaan ikkunat. On todella kuuma ja tie pölyää. Matka tuntuu ikuisuudelta. Toivoisin kuljettajan katsovan tietä ja pitävän molemmat kädet ratissa kiinni. Mies huitoo käsillään ja puhuu vaikeasti ymmärrettävää englantia, intialaisella aksentilla. Saavumme perille hotelli Plaza Innin.

HOTELLI PALZAA INN 26.1.- 22.2.2014

Hotellimme sijaitsee Calanguten keskustassa, Hindutemppelin kupeessa. Huoneemme on rakennuksen toisessa kerroksessa. Kiipeämme rappuset ylös. Seinien rappaukset ovat halkeilleet ja hotelli vaikuttaa parhaat päivänsä nähneeltä, mutta pidän tunnelmasta. Seinää koristaa lamppu, seinä on värjäytynyt sen takana. Kaunis, ajattelen.

Huone on siisti, mutta karun oloinen. Raskaat, tummat kaapit ja huonekalut luovat oman tunnelmansa. Ikkunoissa on paksut kullanhohtoiset verhot, jotka on vedetty ikkunan eteen. Kylpyhuoneessa on suihku, lavuaari ja wc-istuin. Erityisen mielissäni olen wc-istuimesta, sillä olen kuullut, että Intiassa wc-istuimen sijaan tarpeet tehtäisiin lattiassa olevaan reikään. Huoneessa on ilmastointi, mutta jääkaappia joutuisimme vielä odottamaan. Meillä on myös parveke, josta näkyy vastapäinen kerrostalo piha-alueineen. Tullessani hoteliin sisälle, panen merkille, että aulasta pääsee uima-altaalle.

Vaikka olemme väsyneitä, pitkästä matkasta, emme malta mennä nukkumaan. Puramme matkatavarat kaappeihin ja sitten pääsemme suihkuun. Esitteessä mainittua kylpyammetta ei ole koko hotellissa. Harmittaa, sillä juuri tuo amme oli yksi niistä syistä, miksi valitsimme juuri tämän hotellin.

Lämmintä vettä saamme noin kymmenen litran vetoisesta lämminvesivaraajasta, jos se sattuu toimimaan, tällä kertaa se ei toimi. Päätämme lähteä ravintolaan syömään, sillä lentokoneesta kerrosvoileipä tuskin riittäisi pitämään nälkää loitolla kovin pitkään

Pienen kävelymatkan päässä on ravintola nimeltä Rock Cafe. Ravintola on suurikokoinen terassi, jonne voi astua sisään suoraan kadulta. Lähes kaikki pöydät ovat varattuja, puheensorina ja musiikki kuuluvat kauas, ikään kuin toivottaen vieraan tervetulleeksi. Ystävällisen näköinen tarjoilija ohjaa meidät hieman sivummalla olevaan pöytään. Hän sytyttää kynttilän ja saamme ruokalistat. Tilaamme annokset, chicken chilly fried. Tarjoilija kysyy, otammeko annokset spicy or not spicy? Päädymme mediumiin. Ruoka tuoksuu taivaallisen hyvältä. Maistan ensimmäisen suupalan, vesi alkaa valua silmistä ja nenästä, ruoka on äärimmäisen tulista. Huomaan tarjoilijan tarkkailevan meitä, hän on huvittuneen oloinen ja rientää kysymään, pidämmekö annoksesta. Vastaan, että ruoka on erinomaista ja päätän, että vaikka mitä tapahtuisi, syön annokseni loppuun asti. Kiitos tarjoilijalle elämyksestä, jonka varmasti muistan lopun ikääni. Tapahtuman jälkeen ristimme tarjoilijamme Medium-mieheksi.

Palaamme hotellille. Hotellin edessä on takseja ja riksoja. Ajankuluksi taksikuskit pelaavat korttia, odottaessaan kyydittäviä. Ruskeatakinen apupoika juoksee avaamaan meille hotellin oven toivottaen hyvää iltaa. Vihdoinkin pääsen nukkumaan. Uni ei kuitenkaan tule ihan heti, sillä ilmastointilaitte pitää ihan uskomatonta meteliä. Ohuen peiton alla tulee vilu, mutta jossain vaiheessa kuitenkin nukahdan.

Hetkeen en muista missä olen. On ensimmäinen aamuni Goalla. Toiveikkaana nousen ylös, jospa tänään pääsisin lämpimään suihkuun? Turha toivo. Suihkun jälkeen istun hiukset märkänä hotellin parvekkeen lattialla, nauttien auringon lämmöstä. Temppeleistä kuuluu huilumusiikkia, joka sotkeutuu liikenteen ääniin. Tarkkailen vastapäisen talon asukkaiden aamutoimia, myös minut on huomattu.

Banaanit ovat kohta kypsiä, ajattelen, kun katselen naista, joka leikkaa puusta lehtiä valtavalla veitsellä. Miehet työskentelevät Hindutemppelin katolla, jota maalataan. Hotellissa apupojat siivoavat, tarjoilevat ja huolehtivat asiakkaista kaikin mahdollisin tavoin. Nuorukaiset ovat tulleet kesätöihin tänne Goalle, Kashmirista, Mumbaista, Kalkutasta ja Delhistä. Pojat laulavat töitä tehdessään. Laulut ovat vanhoja rakkauslauluja, jotka kertovat kodista ja omista rakkaista, laulaminen helpottaa poikien koti-ikävä. Laulu on myös nuorukaisten ainoa tapa kertoa tunteistaan nuorille naisille, sillä naisia ei sovi mennä puhuttelemaan ilman perheen lupaa.

Lähdemme Calanguten rannalle aamupalalle. Nyt maistuisi kahvi. Kävelemme kohti Intian Valtameren rantaa, ajatuskin tuntuu hurjalta. Liikenne vaikuttaa kaoottiselta, ihmisiä, koiria, ajoneuvoja ja muutama lehmä. Silti kaikki tuntuu sujuvan. Saavumme rannalle, on uskomattoman kuuma, vaikka on vasta aamu. Rakennus, jonne menemme aamupalalle, on kaksikerroksinen. Kiipeämme ylempään kerrokseen, josta on upea näköala merelle. Kaukaisuudessa näkyy laivoja ankkuroituina. Rannalla naiset ja lapset keräävät pulloja valtaviin säkkeihin. Rannalla on lukematon määrä aurinkotuoleja ja -varjoja. Meri kohisee rauhallisena taustalla. Tilaamme aamupalaksi Masala munakkaat, paahtoleipää pullotettua vettä, sekä oluen, Kingfisheriä, tottakai.

Aamiaisen jälkeen lähdemme ostoksille. Kojuja on valtava määrä ja kauppiaat huutelevat ohikulkijoille, mainostaen tuotteitaan. Koska Goalle ei voi tuoda paikallista valuuttaa, on rahat nostettava pankkiautomaateista, niitä onneksi löytyy melko helposti.

Pankkiautomaateista voi nostaa rahaa yleisillä luottokorteilla. Käteistä on hyvä olla, koska vain harvoissa paikoissa voi maksaa luottokortilla. Teemme joitain ostoksia, Roxu haluaa näyttää, kuinka kauppaa täällä käydään. Minua tinkiminen nolottaa muutenkin halvoista hinnoista, mutta maassa maan tavalla.

Takaisin hotellille. Jääkaappimme on tuotu. Nyt juomat viilenemään ja altaalle.

Pulahtaminen viileään veteen tuntuu taivaalliselta. Iho punoittaa, aurinkorasvaa kuluu melkoinen määrä. Uima-altaan reunamilla kasvaa kookospalmuja. Palmujen alle on viritetty verkkoja, joihin kypsyneet hedelmät putoilivat. Taivas on häikäisevän sininen. Lähdemme hotellihuoneeseen lepäilemään, keräämään voimia iltaa varten.

Käymme ravintolassa syömässä, ilta on upea. Lempeä tuuli puhalttaa mereltä ja ilma on lämmin. Teemme pienen iltakävelyn, jonka jälkeen palaamme hotellille.

Ajatukseni ovat hieman sekavat, en ole vielä varma, pidänpö kokemastani vai en.

Tähänastiset kokemukseni Goasta eivät vastaa mielikuviani, mutta päätän olla avoimin mielin ja antaa Goalle mahdollisuuden hurmata minut.

Tänään lähdemme uimarannalle, Baga Beachille. Ajamme rannalle riksalla. Suurimman ajan matkasta pidän silmiäni kiinni ja toivon matkan päättyvän onnellisesti. Riksa sukkuloi liikenteen seassa ja kuljettaja käyttää äänitorvea joka kerta, ohittaessaan jonkin toisen kulkuneuvon. Ajopeli huojuu sinne tänne ja tuntuu siltä, että se kaatuisi jokaisessa kurvassa. Pääsemme kuitenkin ehjinä perille.

Jalat uppoavat pehmeään rantahiekkaan.

Rantaravintoloiden sisäänheittäjät huutelevat meille ja yrittävät puoliväkisin saada meidät kuppiloihinsa, kehuen ja maanitellen. Safil's Beach Shack on ravintola, johon viimein päädymme aamupalalle. Istumme ravintolassa ja tarjoilijamme Chris tuo meille aamiaista. Otamme masala omeletin ja vettä, todella herkullisen näköisen burgerin ja siihenhän sopii kyytipojaksi olut, se tuttu paikallinen, Kingfisher.

Siinä se nyt on, Intian Valtameri. Aallokon harjalla ratsastavat kuohupäät, hiekkarantaa silmäkantamattomiin. Ulapalla näkyy kalastusaluksia, iloisenvärisiä pieniä paatteja, ne keinahtelevat aallokossa, kuin tanssin tahdissa.

Rannalla hedelmämyyjät kantavat raskaita koreja päänsä päällä, Tarjolla on ananasta, mansikoita, banaaneja ja kookosta. Nyt alkaa tuo mainoksen mielikuva paratiisista toteutua. Aurinko paistaa pilvettömältä taivaalta ja on todella kuuma, varmasti yli kolmekymmentä astetta. Pakko mennä uimaan. Hiekka polttaa jalkapohjia, on hypeltävä eteenpäin, sillä unohdin sandaalit aurinkotuolin viereen. Jännittää mennä mereen, kun muistan, kuinka kylmää merivesi voi olla. Kahlaan rantavedessä ja yritän pysyä pystyssä voimakkaassa aallokossa. Vesi on uskomattoman lämmintä, suolaista ja ihanaa. Lähden uimaan, muutaman kerran aalto pyyhkäisee ylitseni, kunnes opin kääntämään selkäni aallokelle uidessani. Palaan aurinkotuoliini lepäämään. Tarjoilijamme Chris kertoo, että merivesi on tänään kaksikymmentäseitsemän asteista.

Tarjoilijapojat laulavat ja viihdyttävät asiakkaitaan. Välillä joku heistä uskaltautuu istumaan nuoren naisen aurinkotuolin reunalle juttelemaan. Huomaan, että myös vanhemmat mieshenkilöt juttelevat pojille, välillä melko tuttavallisestikin, taputtaen poikia takamukseen. No, eihän se minulle kuulu.

Värikkäisiin sareihin pukeutuneet naiset kaupittelevat käsitöitä, koruja sekä jalka- ja käsihoitoja. Naiset istuvat tuttavallisesti aurinkotuolin reunalle ja alkavat tehdä kauppaa. Lähden karkuun kaupantekijöitä valtameren aaltoihin, se tuntuu olevan ainoa keino päästä heistä eroon.

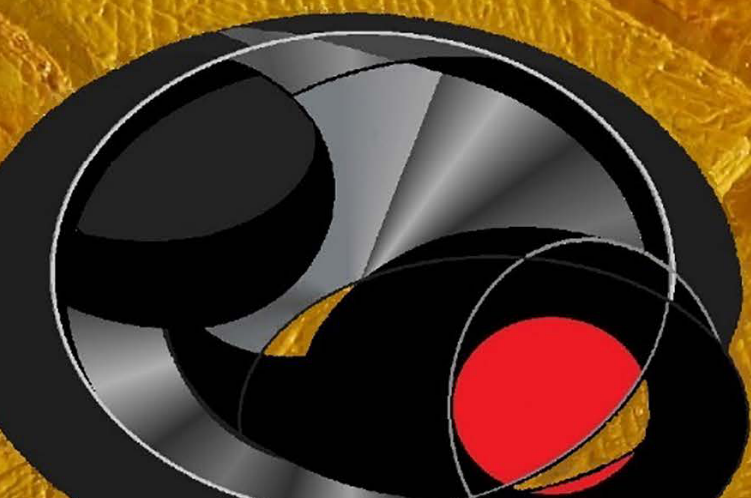
Uimareita varten on tehty rajaköydet kookospähkinöiden kuorista ja köysistä. Hengenpelastaja liikkuu rannalla jeepillä, hän ohjeistaa rannalla olijoita kaiuttimien kautta. Opastus tapahtuu ilmeisesti hindin kielellä, koska en ymmärrä siitä sanaakaan. Koiria on rannalla todella paljon, ne liikkuvat vapaina. Osa koirista lepäilee varojen tai aurinkotuolien alla, osa telmii keskenään, jotkut uskaltautuvat rantaveteen uimaan. Ne eivät tunnu häiritsevän ketään.

Alkaa olla niin kuuma, että päätämme lähteä takaisin hotellille, kävellen. Matkalla poikkeamme ostamaan pullottua vettä, sekä muutamia postikortteja. Hotellilla menemme altaan reunalla olevaan ravintolaan ja tilaamme kupilliset kahvia. Kirjoitamme postikortteja, jotka päätämme viedä myöhemmin postitettavaksi paikalliseen postiin. Pieni pettymys on, että en pääse uimaan hotellin uima-altaalle, koska se on puhdistettavana.

Tarkkailen hotellin apupoikia. En tiedä, mistä he ammentavat tuon kaiken positiivisuuden ja ilon. Hotellin pihalla on kaunis saviastia, ruukku joka on täytetty vedellä. Yksi apupojista istuu saviastian äärellä ja sommittelee kukkien terälehdistä kuvion veden pintaan. Hän näyttää hyvin keskittyneeltä, jopa hartaalta.

Ateljeé **ROXU**

Y-2639597-9

9 789528 001539